

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2To/5/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1116010302
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľudmila Králiková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1116010302.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľudmily Králikovej a sudcov JUDr. Michala Valenta a JUDr. Petra Štífta, v trestnej veci obžalovaného N. Q. pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., o odvolaní okresného prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava I proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 4T/21/2016 zo dňa 30. 10. 2017, na verejnom zasadnutí konanom dňa 07. 06. 2018, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 2 Tr. por. z r u š u j e s a napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovanému:

N. Q., nar. XX. XX. XXXX v V., trvale bytom R. XX, L. L. U.,

u k l a d á

podľa § 364 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák., § 37 písm. m/ Tr. zák., § 38 ods. 4 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 12 /dvanásť/ mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. súd zaraďuje obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

odôvodnenie:

Odvolaním napadnutým rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 4T/21/2016 zo dňa 30. 10. 2017 bol obžalovaný N. Q. uznaný za vinného z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že:

„dňa 31. 10. 2015 v čase okolo 23:45 hod. na Y. ulici v F. pred podnikom T. fyzicky napadol poškodeného E. L., nar. XX. XX. XXXX, tým spôsobom, že ho jedenkrát udrel hlavou do oblasti tváre, a to do pravej lícnej kosti, čím mu spôsobil zranenie“.

Za uvedený prečin bolo podľa § 44 Tr. zák. okresným súdom upustené od uloženia súhrnného trestu vo vzťahu k odsúdeniu obžalovaného trestným rozkazom Okresného súdu Košice II zo dňa 03. 02. 2016 sp. zn. 5T/39/2015, právoplatného dňa 17. 03. 2016, ktorým bol uznaný za vinného z prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1 Tr. zák. a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní dva roky s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní päť rokov, nakoľko trest uložený uvedeným rozsudok súd považuje na ochranu spoločnosti a nápravu páchatela za dostatočný.

Uvedený rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, nakoľko okresný prokurátor podal proti nemu riadne a včas odvolanie, čo do výroku o treste.

Okresný prokurátor úvodom svojho písomne podaného odvolania skonštatoval, že výrok okresného súdu o upustení od uloženia súhrnného trestu je nesprávny. Je toho názoru, že samotné odôvodnenie rozsudku okresného súdu v otázke možnosti uloženia súhrnného trestu, a s tým spojenej následnej možnosti upustenia od jeho uloženia, nekorešponduje so zákonnou požiadavkou vymedzenou v § 168 ods. 1 Tr. por., nakoľko toto neobsahuje žiadne právne úvahy, z ktorých by bolo zrejmé, prečo okresný súd pokladal uloženie súhrnného trestu za možné. V tomto kontexte poukázal, že z obsahu odôvodnenia je zrejmé len prosté konštatovanie, že v danej veci prichádza do úvahy uloženie súhrnného trestu vo vzťahu k odsudzujúcemu rozhodnutiu Okresného súdu Košice II zo dňa 03.02.2016, sp. zn. 5T/39/2015, a následne len skonštatoval, že vzhľadom na trest uložený týmto skorším rozhodnutím je toto možné považovať za plne zodpovedajúce zásadám ukladania trestov v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. a zároveň je plne postačujúcim na ochranu spoločnosti pred páchatelmi trestných činov. Argumentoval ďalej, že skutok, pre ktorý bol obžalovaný N. Q. uznaný vinným zo spáchania trestného činu rozsudkom Okresného súdu Košice II zo dňa 03. 02. 2016, sp. zn. 5T/39/2015, sa stal 11. 05. 2014. Predmetným rozsudkom (ktorému predchádzalo vydanie trestného rozkazu v danej veci) bol menovanému uložený súhrnný trest odňatia slobody pri súčasnom zrušení výroku o treste uloženom rozsudkom Okresného súdu Kežmarok zo dňa 08. 09. 2015, sp. zn. 7T/8/2015. Skutok, pre ktorý bol obžalovaný N. Q. uznaný vinným zo spáchania trestného činu rozsudkom Okresného súdu Kežmarok zo dňa 08. 09. 2015, sp. zn. 7T/8/2015, sa stal 01. 12. 2013. Odvolaciemu súdu dal do pozornosti, že menovaný obžalovaný bol v minulosti uznaný vinným zo spáchania aj ďalších trestných činov, pričom tieto skutky z hľadiska ich časovej následnosti boli spáchané v období medzi 1. 01. 2012 až 20. 01. 2013, pričom prvým odsudzujúcim rozhodnutím za niektorý z uvedených trestných činov bol trestný rozkaz Okresného súdu Kežmarok zo dňa 14. 02. 2013, sp. zn. 6T/19/13. Okresný prokurátor je teda toho názoru, že tieto skutky a k nim sa vzťahujúce súdne rozhodnutia nemajú z hľadiska posúdenia otázky existencie viacčinného súbehu a možnosti ukladania súhrnného trestu priamu relevanciu. Ozrejmil ďalej, že z časovej postupnosti spáchania skutkov (trestných činov), pre ktoré bol obžalovaný N. Q. právoplatne uznaný vinným rozsudkom Okresného súdu Košice II zo dňa 03. 02. 2016, sp. zn. 5T/39/2015 a rozsudkom Okresného súdu Kežmarok zo dňa 08. 09. 2015, sp. zn. 7T/8/2015, ako aj vzhľadom na chronológiu týchto rozhodnutí, je zrejmé, že uvedené skutky boli resp. sú vo vzťahu viacčinného súbehu, nakoľko medzi ich spáchaním nebolo vyhlásené odsudzujúce rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktoré by bolo medzníkom oddeľujúcim súbeh trestných činov. Poukázal, že skutok (trestný čin), pre ktorý bol obžalovaný N. Q. uznaný vinným odvolaním napadnutým rozsudkom okresného súdu sa však stal až dňa 31. 10. 2015, teda v čase po vyhlásení rozsudku Okresného súdu Kežmarok zo dňa 08. 09. 2015, sp. zn. 7T/8/2015. Práve uvedené rozhodnutie (rozsudok Okresného súdu Kežmarok zo dňa 08. 09. 2015, sp. zn. 7T/8/2015), resp. jeho vyhlásenie, je medzníkom, ktorý oddeľuje súbeh trestných činov medzi skutkami (trestnými činmi), pre ktoré bol obžalovaný N. Q. uznaný vinným rozsudkom Okresného súdu Košice II zo dňa 03. 02. 2016, sp. zn. 5T/39/2015 a rozsudkom Okresného súdu Kežmarok zo dňa 08. 09. 2015, sp. zn. 7T/8/2015 (ktoré sú navzájom vo vzťahu viacčinného súbehu trestných činov), a skutkom (trestným činom), pre ktorý bol obžalovaný N. Q. uznaný vinným odvolaním napadnutým rozsudkom okresného súdu. Uvedený skutok (trestný čin), pre ktorý bol obžalovaný N. Q. uznaný vinným odvolaním napadnutým rozsudkom okresného súdu, je z hľadiska chronológie jeho spáchania vo vzťahu k skorším skutkom (trestným činom) a vyhláseným odsudzujúcim rozhodnutiam vo vzťahu tzv. nepravej recidívy [bol totiž spáchaný po vyhlásení odsudzujúceho prvostupňového rozhodnutia (resp. doručení trestného rozkazu) vo veci vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 5T/39/2015, avšak predtým, než rozsudok uvedeného súdu nadobudol právoplatnosť]. Vzhľadom na hore uvedené skutočnosti je podľa názoru okresného prokurátora zrejmé, že výrok okresného súdu o upustení od uloženia súhrnného trestu je vecne nesprávny. V predmetnej trestnej veci mal okresný súd, vzhľadom na uznanie viny obžalovaného, ukladať menovanému samostatný trest (pričom uloženie trestu odňatia slobody s podmieneným odkladom je v zmysle § 49 ods. 2 Tr. zák. vylúčené, keďže predmetný skutok bol spáchaný v čase plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia uloženého rozsudkom Okresného súdu Kežmarok zo dňa 08. 09. 2015, sp. zn. 7T/8/2015).

Na základe uvedených skutočností navrhol, aby Krajský súd v Bratislave, odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu postupom podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por. zrušil a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. vo veci sám rozhodol rozsudkom [ktorým uzná obžalovaného vinným pre prečin výtržníctva podľa § 346 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a uloží mu primeraný samostatný nepodmienený trest odňatia slobody].

Obžalovaný N. Q. sa k písomne odôvodnenému odvolaniu okresného prokurátora v lehote stanovenej mu okresným súdom nevyjadril.

Krajský súd v Bratislave vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti obžalovaného N. Q. v zmysle § 293 ods. 5 Tr. por., keďže obžalovaný podaním doručeným odvolaciemu súdu dňa 05. 06. 2018 výslovne požiadal, aby sa verejné zasadnutie konalo v jeho neprítomnosti.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu prokurátorka Krajskej prokuratúry Bratislava navrhla vyhovieť odvolaniu okresnej prokuratúry s poukazom na tam uvádzané dôvody.

Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 315 Tr. por.), primárne konštatoval prípustnosť odvolania (306 ods. 1 Tr. por.) a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por. a preto podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a dospel k záveru, že odvolanie okresného prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava I je dôvodné.

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por. odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona.

Podľa § 322 ods. 3 veta prvá Tr. por. odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom.

Podľa § 44 Tr. zák. súd upustí od uloženia súhrnného trestu podľa § 42 alebo od uloženia ďalšieho trestu podľa § 43, ak pokladá trest uložený skorším rozsudkom na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a za dostatočný.

Primárne je nevyhnutné uviesť, že z práve citovanej dikcie ustanovenia § 44 Tr. zák. implicitne a aj logicky vyplýva, že upustiť od uloženia súhrnného trestu je možné (okrem splnenia výslovne uvedených podmienok) len v tom prípade, ak by v danej veci prichádzalo do úvahy uloženie súhrnného trestu.

Podľa § 42 ods. 1 Tr. zák. ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. spolu s uložením súhrnného trestu súd zruší výrok o treste uloženom páchatel'ovi skorším rozsudkom, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest uložený skorším rozsudkom. V rámci súhrnného trestu súd uloží trest straty čestných titulov a vyznamenaní, trest straty vojenskej a inej hodnosti, trest prepadnutia majetku, peňažný trest, trest prepadnutia veci, trest zákazu činnosti alebo trest zákazu účasti na verejných podujatiach, ak bol taký trest uložený už skorším rozsudkom a ak tomu nebráni ustanovenie § 34 ods. 7.

Podľa § 42 ods. 3 Tr. zák. ustanovenie o súhrnnom treste sa nepoužije, ak skoršie odsúdenie je takej povahy, že sa na páchatel'a hľadí, ako keby nebol odsúdený alebo ak skorší rozsudok bol vydaný súdom iného členského štátu Európskej únie.

V zhora naznačenom kontexte § 44 Tr. zák., s poukazom na ustanovenia Trestného zákona upravujúce súhrnný trest, považuje odvolací súd za nevyhnutné uviesť, že § 42 v prvom odseku vymedzuje základné podmienky, existencia ktorých je nevyhnutne potrebná pre možnosť uloženia súhrnného trestu; druhý odsek rieši otázku zrušenia výroku o treste uloženom páchatel'ovi skorším odsudzujúcim rozhodnutím a nadväzne aj zrušenie ďalších rozhodnutí, ktoré na tento výrok obsahovo nadväzujú, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Tretí odsek uvedeného ustanovenia obsahuje vymedzenie negatívne podmienok, teda podmienok, ktoré, hoci by inak boli splnené podmienky normované ustanovením § 42 ods. 1 Tr. zák. splnené, vylučuje možnosť uloženia súhrnného trestu.

Uloženie súhrnného trestu teda prichádza do úvahy iba v prípade viacčinného súbehu trestných činov, a to iba v prípade, pokiaľ bol páchatel' za časť zbíhajúcej sa trestnej činnosti odsúdený, pokiaľ možno k takémuto odsúdeniu prihliadať. Uloženie súhrnného trestu však nie je možné v prípade, pokiaľ je súbeh trestných činov vylúčený. Súhrnný trest je teda možné uložiť len v tom prípade, pokiaľ medzi predmetnými trestnými činmi existuje vzťah súbehu.

O súbeh (konkurenciu) trestných činov ide v prípade, pokiaľ sa páchatel' dopustil dvoch alebo viacerých trestných činov skôr, než bol za niektorý z nich vyhlásený súdom prvého stupňa odsudzujúci rozsudok (prípadne obvinenému doručený trestný rozkaz), ktorý následne nadobudol právoplatnosť a zároveň o ňom neplatí fikcia neodsúdenia.

Ako vyplýva z hore uvedeného, medzníkom, ktorý oddeľuje zbíhajúcu sa trestnú činnosť, je vyhlásenie odsudzujúceho rozsudku súdu prvého stupňa.

Súbeh (konkurenciu) trestných činov je zároveň potrebné odlišovať od recidívy, ktorou sa rozumejú prípady, kedy páchatel', ktorý bol skôr právoplatne odsúdený, spácha nový trestný čin. V prípade spáchania trestného činu v období medzi vyhlásením odsudzujúceho rozsudku a nadobudnutia jeho právoplatnosti ide o prípad tzv. nepravej recidívy.

Prvostupňový súd sa uvedenými kritériami evidentne neriadil, keď u obžalovaného N. Q. upustil od uloženia súhrnného trestu, čím v podstate pripustil možnosť uloženia súhrnného trestu, čím porušil ustanovenia Trestného zákona.

Z obsahu predloženého spisového materiálu a z pripojených spisov Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 7T/8/2015 a Okresného súdu Košice II sp. zn. 5T/39/2015 jednoznačne vyplýva, tak, ako veľmi správne vo svojom odvolaní konštatuje okresný prokurátor, že skutok (trestný čin), pre ktorý bol obžalovaný N. Q. uznaný vinným odvolaním napadnutým rozsudkom okresného súdu sa stal až dňa 31. 10. 2015, teda v čase po vyhlásení rozsudku Okresného súdu Kežmarok zo dňa 08. 09. 2015, sp. zn. 7T/8/2015 (k vyhláseniu došlo dňa 08. 09. 2015 za prítomnosti obžalovaného).

Práve uvedené rozhodnutie (rozsudok Okresného súdu Kežmarok zo dňa 08. 09. 2015, sp. zn. 7T/8/2015), resp. jeho vyhlásenie, je medzníkom, ktorý oddeľuje súbeh trestných činov medzi skutkami (trestnými činmi), pre ktoré bol obžalovaný N. Q. uznaný vinným rozsudkom Okresného súdu Košice I zo dňa 03. 02. 2016, sp. zn. 5T/39/2015 a rozsudkom Okresného súdu Kežmarok zo dňa 08. 09. 2015, sp. zn. 7T/8/2015 (ktoré sú navzájom vo vzťahu viacčinného súbehu trestných činov), a skutkom (trestným činom), pre ktorý bol obžalovaný N. Q. uznaný vinným odvolaním napadnutým rozsudkom okresného súdu.

Odvolací súd preto v názorovej zhode s okresným prokurátorom akcentuje, že uvedený skutok (trestný čin), pre ktorý bol obžalovaný N. Q. uznaný vinným odvolaním napadnutým rozsudkom okresného súdu, je z hľadiska chronológie jeho spáchania vo vzťahu k skorším skutkom (trestným činom) a vyhláseným odsudzujúcim rozhodnutiam vo vzťahu tzv. nepravej recidívy [bol totiž spáchaný po vyhlásení odsudzujúceho prvostupňového rozhodnutia (resp. doručení trestného rozkazu) vo veci vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 5T/39/2015, avšak predtým, než rozsudok uvedeného súdu nadobudol právoplatnosť].

Na základe hore uvedených skutočností je zrejmé, že uvedený skutok (trestný čin), pre ktorý bol obžalovaný N. Q. uznaný vinným odvolaním napadnutým rozsudkom súdu prvého stupňa, nie je vo vzťahu viacčinného súbehu so skutkami (trestnými činmi), pre ktoré bol obžalovaný N. Q. uznaný vinným rozsudkom Okresného súdu Košice II zo dňa 03. 02. 2016, sp. zn. 5T/39/2015 a rozsudkom Okresného súdu Kežmarok zo dňa 08. 09. 2015, sp. zn. 7T/8/2015.

Z uvedeného dôvodu preto ani neprichádza do úvahy možnosť uloženia súhrnného trestu vo vzťahu k rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 03. 02. 2016, sp. zn. 5T/39/2015.

Zároveň preto platí (vzhľadom na absenciu možnosti uloženia súhrnného trestu), že neprichádza do úvahy ani možnosť upustenia od uloženia súhrnného trestu podľa § 44 Tr. zák. tak, ako to nesprávne urobil súd prvého stupňa, čím porušil ustanovenia Trestného zákona.

Napokon relevantná je i odvolacia námietka okresného prokurátora vo vzťahu k absencii právnych úvah okresného súdu z ktorých by bolo možné vyvodiť záver, prečo prvostupňový súd pokladal uloženie súhrnného trestu za možné vo vzťahu k následnému upusteniu od jeho uloženia. Treba len prisvedčiť odvolacej poznámke odvolateľa, že obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku vo vzťahu k úvahám o súhrnnom treste nekorešponduje s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por.

V tomto kontexte odvolací súd pripomína prvostupňovému súdu, že pokiaľ ide o právne úvahy súvisiace s výrokom o treste, treba mať na zreteli nie len základné zásady ukladania trestov (§ 34 Tr. zák.), ale v odôvodnení rozsudku je nevyhnutné sa konkrétne vyrovnáť aj s ďalšími, do úvahy prichádzajúcimi inštitútmi, pokiaľ sú premietnuté do výrokovej časti rozsudku, resp. ak boli niektorou zo strán konania navrhované.

Vytýkaný nedostatok však odstránil odvolací súd samotným zrušením celého výroku o treste odvolaním napadnutého rozsudku a následným uložením samostatného trestu, pričom akékoľvek eventuálne úvahy prvostupňového súdu o možnom ukladaní súhrnného trestu a následnom upustení od jeho uloženia by boli v každom ohľade aj tak nesprávne.

Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery odvolací súd prihliadol najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prirážajúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Mal pri tom na zreteli, že trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov a zároveň vyjadrí morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Krajský súd u obžalovaného vzhliadol jednu prirážajúcu okolnosť (§ 37 písm. m/ Tr. zák.), a to, že obžalovaný bol už za trestný čin odsúdený. Ide o odsúdenia Okresným súdom Kežmarok sp. zn. 7T/81/2007 zo dňa 30. 05. 2008 a právoplatným dňa 30. 12. 2008 pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 Tr. zák. pre ktoré skutky bolo upustené od potrestania a Okresným súdom Kežmarok sp. zn. 6T/19/2013 zo dňa 14. 02. 2013 a právoplatným dňa 223. 04. 2013 pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 Tr. zák. pre ktoré skutky bol obžalovanému uložený podmienený trest odňatia slobody vo výmere 10 mesiacov s určením skúšobnej doby na 2 roky a 6 mesiacov. V svetle prerokúvaného prípadu ide o tzv. špeciálnu recidívu, kedy práve uvedené odsúdenia nemali na obžalovaného evidentne žiadny vplyv. Z tohto dôvodu nevidel odvolací súd priestor pre prípadné neprihliadnutie na túto prirážajúcu okolnosť tak, ak to ma na zreteli zákonné ustanovenie § 37 písm. m/ Tr. zák. veta za bodkočiarkou. Napokon obžalovaný bol doposiaľ 9 -krát súdne trestaný, síce prevažne pre majetkovú trestnú činnosť, avšak jednotlivé odsúdenia svedčia pre negatívne hodnotenie osoby obžalovaného. Bez povšimnutia nemožno ponechať ani Výpis z Ústrednej evidencie priestupkov Ministerstva vnútra Slovenskej republiky z ktorého je zrejmé, že obžalovaný bol doposiaľ 13 krát priestupkovo prejednávaný z toho 4 krát pre priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Z jednotlivých skutkových viet predmetných priestupkov vyplýva, že obžalovaný konal násilným spôsobom proti poškodeným subjektom, najmä vyhrázaním sa ujmu na zdraví, drobným ublížením na zdraví a iným hrubým správaním.

Krajský súd u obžalovaného nevzhliadol žiadnu poľahčujúcu okolnosť.

Všetky vyššie uvedené skutočnosti jednotlivo a vo svojom súhrne charakterizujú obžalovaného Q. ako osobu s agresívnymi sklonmi s pohrdavým postojom k právnemu poriadku ako aj k morálnym i etickým normám. Na obžalovaného Q. doposiaľ ukladané podmienené tresty odňatia slobody, resp. upustenia od uloženia súhrnných trestov nemali evidentne žiadny prevýchovný a ani odstrašujúci vplyv. Na dôvažok sa obžalovaný prejednáwanej trestnej činnosti dopustil počas plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia uloženej mu rozsudkom Okresného súdu Kežmarok

zo dňa 26. 09. 2014, sp. zn. 6T/33/2014 a právoplatným toho istého dňa. Práve počas plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia bolo na obžalovanom, aby spoločnosti preukázal svoju nápravu. Naopak. Obžalovaný, ako všeobecne trestne zodpovedný subjekt, svojim úmyselným konaním priamym, naplnil všetky obligatórne znaky žalovanej skutkovej podstaty stíhaného prečinu, čím porušil objekt chránený Trestným zákonom spočívajúcim v ochrane medziľudských vzťahov a zásad slušného správania na verejnosti.

Zákonom ustanovená trestná sadzba trestu odňatia slobody za prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 Tr. zák. je 0 až tri roky. Vzhľadom na prevahu priťažujúcich okolností v pomere 1:0 odvolací súd postupom podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. zvýšil dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu. Novovytvorená trestná sadzba tak predstavuje výmeru trestu 12 mesiacov až 3 roky.

Senát krajského súdu dospel k záveru, že na obžalovaného Horáka je nevyhnutné pôsobiť represívnym nepodmienečným trestom odňatia slobody a vzhľadom na spôsob spáchania činu a jeho následok bude postačovať uloženie trestu na samom spodku zvýšenej dolnej hranice trestnej sadzby.

Odvolací súd zaradil obžalovaného Horáka na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia pretože v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a chyby odvolací súd podľa § 321 ods.1 písm. d/, ods. 2 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a na základe § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.